Mi az, amit Isten nélkülözhetetlennek tart? /Ámósz 8, 11/

„Jön majd olyan idő – így szól az én Uram, az Úr –, amikor éhínséget bocsátok a földre. Nem kenyérre fognak éhezni, és nem vízre fognak szomjazni, hanem az Úr igéjének hallgatására.” (Ámósz 8, 11)

Olyan kultúrában élünk, ahol kevésszer szenvedünk valós szükséget, így a vágyainkat gyakran szükségként definiáljuk. A vágyaink olyan iramban diktálják a tempót, hogy félő, hogy elfelejtjük mi az, ami valóban nélkülözhetetlen számunkra az élethez. Mi az, amit Isten nélkülözhetetlennek tart?

1. *Ha nem Isten Igéje csillapítja az éhségedet, mindig éhes maradsz. [Az éhség sebezhetővé tesz.]*

János 4, 32. 34: Nekem van mit ennem, amiről ti nem tudtok. […] **Az én eledelem az, hogy teljesítsem annak akaratát, aki elküldött engem,** és bevégezzem az ő munkáját.

Máté 4, 1-3: Akkor elvitte Jézust a Lélek a pusztába, hogy megkísértse az ördög. Miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, **végül megéhezett. Ekkor odament hozzá a kísértő […]**

5Mózes 8, 3: Sanyargatott és éheztetett, de azután mannával táplált, amelyet nem ismertél, és atyáid sem ismertek. Így adta tudtodra, hogy **nemcsak kenyérrel él az ember, hanem mindazzal él az ember, ami az Úr szájából származik.**

2. *Ha nem Isten Igéje oltja a szomjúságodat, mindig szomjas maradsz [A szomjúság beszűkültté tesz.]*

János 19, 28-30: Jézus ezek után **tudva, hogy már minden elvégeztetett, hogy beteljesedjék az Írás, így szólt: Szomjazom.** olt ott egy ecettel tele edény. Egy szivacsot ecettel megtöltve izsópra tűztek, és odatartották a szájához. Miután Jézus elfogadta az ecetet, ezt mondta: Elvégeztetett! És fejét lehajtva, kilehelte lelkét.

2Mózes 20, 2-4: De **nem volt vize a közösségnek, ezért összegyülekeztek Mózes és Áron ellen.** A nép ekkor Mózes ellen fordult, és ezt mondta: Bárcsak elpusztultunk volna, amikor testvéreink elpusztultak az Úr színe előtt! Miért hoztátok az Úr gyülekezetét ebbe a pusztába? Azért, hogy itt haljunk meg állatainkkal együtt?!

2Mózes 17, 1-2: Ezután útnak indult Izráel fiainak egész közössége a Szín-pusztából, és **ment táborhelyről táborhelyre az Úr parancsa szerint.** Tábort ütöttek Refídímben, de **nem volt ivóvize a népnek. A nép ismét perlekedni kezdett Mózessel,** és azt mondta: Adj nekünk vizet, hogy ihassunk!

„Jézus azt mondta nekik: Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhezik meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha.” (János 6, 35)

A mi időnk a mi lehetőségünk, hogy hatással legyünk a világra!